

Naši olympionici odepsáni?

Aj keď so všetkými názormi dr. Zaorala nemôžeme súhlasiť, zverejnením článku v plnom znení dávame priestor ku kritike súčasného stavu športového jazdenia u nás. Vaše ohlasy na článok, ako aj ďalšie podnetné návrhy zverejníme v nasledujúcich číslach Jazdectva. **Redakcia**

Naše športovní verejnosť očakáva s napätím najväčší svátek všech, kteří mají rádi sport – Olympijské hry 1980. Ty se mají konat, jak známo, v první socialistické zemi světa, v Moskvě. Dříve v kuloárech a nyní již i oficiálně v Jazdectvu se naše jezdecká veřejnost dozvídá o tom, že se OH zúčastníme, ale pouze s jedním jezdcem. Pokládá-li náš federální orgán za „úspěch“ to, že se OH zúčastní pouze zasl. m. sportu s. Jiří Pecháček, pak se dle mého názoru velmi mylí. Olympijských her by se mělo zúčastnit celé družstvo, protože jezdců i koní máme. Počítá-li se pak pouze se s. Pecháčkem, proč se tak pochvalně píše o „bojovníku Černém“ i jiných jezdcích? Co si má naše športovní a jezdecká veřejnost myslet o tom, že na OH jedou ku př. moderní pětibojáři, kteří sice na minulých OH překvapivě získali medaili, ale nyní v dlouholeté přípravě zklamali? Co říci k nominaci zápasníků, silničářů, kteří úplně v přípravě selhali, co říci o dráhářích, veslařích a třeba i o šermířích, kteří vůbec na ME nezabodovali. Co říci k nominaci v lehké atletice, kde je situace zvláště špatná? Vždyť na medaili má naději pouze Fibingerová. Do semifinále se snad dostane Nygrýnová, Plachý, Moravčík, Rolko a snad i Buqár. Tito športovci na OH pojedou. Jezdci nikoliv.

Každý reprezentační start je ovlivňován dobou, podmínkami, současnou výkonností soupeřů, ale také možnostmi, které jsou športovcům dány. Mají naši jezdců alespoň minimální podmínky cítit se spokojeně a nebyť již napřed handicapováni tím, že jsou podceňováni ve své výkonnosti již našimi jezdeckými svazy? Kladu si v intencích celého „olympijského problému“ otázku, jak se vůbec může jedinec na OH cítit, bez spolujezdců, kamarádů? Domyslel někdo tuto otázku, která je v novodobém športovním pojetí tak důležitá? V ostatních športech to pochopili. Psycholog jezdí na důležitá utkání s tenisty, hokejisty, fotbalisty atd. Pecháček má na OH startovat sám. Z minulého týdne jsem si vyhledal noviny, kde předseda naší federální vlády řekl zajímavá slova: „Rozdíl v úrovni práce mají ovšem svou vážnou příčinu i ve vedoucích kádrech, v jejich úrovni, schopnostech a umění řídit, vést a organisovat. Řízení je přece záležitostí lidí, na nich závisí rytmus a chod věcí. To platí

jak o vládě, tak i o všech organisacích a institucích“. Tato slova je nutno aplikovat i na situaci a postavení jezdeckého športu mezi športy ostatními.

Naše nadřízené orgány nejsou totiž schopny pružně a okamžitě informovat oddíly o ev. změnách v řízení, pravidlech, nových dresurních úlohách atp. FET vydala letos tuším v únoru nové úlohy stupně S+T. Georg a Intermediaire. Ostatní svazy (PLR, NDR) je mají a roba se již jezdí. U nás ne. Prý se překládá do češtiny. Lověk má dojem, že jde nejspíše o trestuhodnou nedbalost a přímo nezáměrně se angažovat v řídicí práci. Tak se stávají věci zcela nepochopitelné. Třeba to, že v letošním rozpisu na Mistrovství CSSR v Košicích byly vypsané úlohy vydané 1979! Po mnoha telefonátech s Prahou, Bratislavou a Košicemi se zjistí, že tomu tak sice není, ale nikdo o to neví určitě. Z takovéto situace se jezdec pak dostává jedině překonáváním stressu, který byl zcela zbytečný. Nedá se to jinak nazvat. Je to naprosto špatná práce našich svazových orgánů.

Je tedy na pováženu, zda naši jezdců vůbec podmínky k reprezentaci mají. Zahraniční zájezdy jsou šity „horkou jehlou“ a na poslední chvíli. Nevládně jde pohoda, pevný termínový kalendář. Pouze trestuhodná nedbalost. Jinak to nazvat nelze.

Zádný, ani ten největší zahraniční olympijský favorit, nemá zajištěn na parkuru, ani na dresurním obdélníku úspěch. Dokazuje to třeba i nynější „senzační“ porážka Christiny Stükelbergerové na ME celkem neznámou jezdkyň z Rakouska. Každý přece počítá s tím kouskem štěstí, které je nutné při každé športovní soutěži. Nezáčastní-li se naši jezdců olympijských soutěží, nemohou pochopitelně se športovním štěstím počítat. Mohou si být ale vědomi toho, že jim záměrně byla odňata příležitost demonstrovat celému světu, že Čechoslováci jezdit i bojovat umějí. Máme se přece kam ohlédnout. Pravda, olympijské vítězství Eliota s Venturou v Amsterdamu je již staré 51 let. Ale přetrvává v podvědomí našich jezdců, kteří i nyní by byli schopni řádně reprezentovat naši vlast i s tím, co máme.

Slavné memento dvojice Ventura – Eliot by mělo podnítit všechny, „kteří do toho mají co mluvit“, aby zbytečně a předčasně nelámali hůl nad situací, kterou dle mého názoru špatně odhadli. Coubertinovo „zúčastnit se“ by mělo být imperativem pro všechny zainteresované.

Obávám se totiž, že nezúčastní-li se náš equip OH 1980, klesne v očích športovců a příznivců jezdecký šport v CSSR na ten nejnižší stupeň a jezdecké závody budou veřejnosti posuzovány jako pouhá atrakce a zábava.

A to by neměl nikdo z nás, kdo má jezdecký šport rád, dopustit.

MUDr. Karel Zaoral

Vzpomínka na Hallu

28. května 1979, dvanáct dní po jejích 34. narozeninách, dotlouklo srdce nejslavnější klisny světa Hallu. Po krátké, nijak slavné kariéře v rovinných a překážkových dostizích a přechodném působení v military byla tato klisna přidělena tehdy mladému jezdců Hansu Güntherovi Winklerovi, s kterým v průběhu dalších let dosáhla všech nejvýznamnějších vítězství a poct, které v jezdeckém športu existují.

Již v r. 1964 se stala nejúspěšnějším koněm NSR, během své kariéry zvítězila v šampionátu NSR, v Německém skokovém derby v Hamburku, vytvořila rekord NSR ve skoku do výšky výkonem 2,20 m, získala tři zlaté olympijské medaili, dvě prvenství na šampionátu světa, jedno na šampionátu Evropy a dvakrát byla v reprezentačním družstvu, které podniklo zájezd do USA a spolu se slavným Meteorom E. Thiedemanna pomáhala vytvářet dějiny poválečného německého skokového športu. Když 25. října 1960 zakončila v Bruselu svou kariéru, měla na svém kontě rekordní počet 125 vítězství, z toho 60 dosažených na CSIO. V letech 1963 až 72 dala Halla osm hříbat, vesměs úspěšných ve skokovém a military športu. Ještě za jejího života byl Halle postaven pomník v jezdeckém centru ve Warendorfu.

„V mém případě zůstane navždy mým „životním“ parakúrem moje jízda s Hallou na OH ve Stockholmu, která byla vrcholem mé jezdecké dráhy“. Tato obdivná slo-

va o své klisně, která si ve Stockholmu vysloužila název „záračná“, řekl v roce 1973 Hans Günther Winkler v interview pro náš časopis Jazdectvo.

Z. V.